

Nikolina

Att va - ra kär det är en rys - lig plå - ga. Den som för -
- sökt, den sä - ger in - te nej. Jag var så rys - ligt kär i Ni - ko -
- li - na, och Li - na hon var li - ka kär i mej.

Om hennes hand jag bad hos hennes pappa,
men jag fick det, som jag ej väntat på.
Jag aldrig kommit utför någon trappa
så rysligt hastigt som jag gjorde då.

Jag gick då hem och satte mig att skriva,
bad Nikolina va' så snäll
å möta mig, när månen börja skina
i ekebacken nästa lördagskväll.

Så mötte jag en mörk figur i kappa,
och månen sken på himmelen den blå.
Den mötande var Nikolinas pappa,
beväpnad med en rätt försvarlig påk.

Jag började att darra uti knäna,
och tänkte ta' till benen skygg och rädd.
Men medan jag så gnodde mellan träna
fick påken dansa polska på min rygg.

Jag skrev till Nikolina då och sade:
»Nu är det med mitt hopp totalt adjö.
Om du ej bota kan min kärlekspina,
så dränker jag mig uti närmsta sjö».

Men Lina skrev igen och sade till mig:
»O, kära Petterblott nu på mig hör.
Den som sitt liv förkortar är en kruka.
Du kan väl vänta till dess gubben dör».

Och nu så väntar jag och Nikolina,
att gubben snart skall kola vippen av,
och som en gravsten skall jag då just sätta
den gamla påken uppå gubbens grav.